

ปัญหาทางกฎหมายตามพระราชบัญญัติระเบียบข้าราชการพลเรือน พ.ศ. 2551

ศึกษาเฉพาะกรณี การสั่งพักราชการ¹

ภาวิณี จันทสุวรรณ²

จากการศึกษาปัญหาทางกฎหมายเกี่ยวกับการสั่งพักราชการตามพระราชบัญญัติระเบียบข้าราชการพลเรือน พ.ศ. 2551 มีวัตถุประสงค์เพื่อศึกษาประวัติความเป็นมา ทฤษฎีที่เกี่ยวข้องกับการดำเนินการทางวินัยของข้าราชการพลเรือน รวมถึงกระบวนการพักราชการซึ่งเป็นกระบวนการก่อนการดำเนินการทางวินัยแล้วเสร็จ ทำให้ผู้ศึกษาได้รับความรู้ความเข้าใจหลักการพื้นฐานทั่วไปในการเพิกถอนคำสั่งทางปกครอง แนวคิดเกี่ยวกับการกระทำทางปกครอง แนวคิดเกี่ยวกับการอุทธรณ์คำสั่งทางปกครอง หลักประกันความเป็นธรรม หลักการใช้ดุลพินิจ หลักแห่งความได้สัดส่วน ในเรื่องการสั่งพักราชการของข้าราชการพลเรือนสามัญ ตามมาตรา 101 แห่งพระราชบัญญัติระเบียบข้าราชการพลเรือน พ.ศ.2551 ประกอบกับกฎ ก.พ. ว่าด้วยการดำเนินการทางวินัย พ.ศ.2556 ไม่ว่าจะเป็นในเรื่องการใช้ดุลพินิจของผู้มีอำนาจสั่งพักราชการ ระยะเวลาที่ถูกสั่งพักราชการ สิทธิประโยชน์ ที่ควรได้ระหว่างที่ถูกพักราชการ การเยียวยาผู้ถูกสั่งพักราชการภายหลังผลการสอบสวนปรากฏว่าผู้นั้นไม่ได้กระทำความผิดวินัยอย่างร้ายแรงตามที่กล่าวหา รวมถึงอำนาจในการสั่งให้ข้าราชการผู้ถูกพักราชการกลับเข้าปฏิบัติหน้าที่ ซึ่งสิ่งเหล่านี้ไม่สอดคล้องกับหลักการต่าง ๆ ไม่ว่าจะเป็นหลักความเป็นธรรม หลักแห่งความได้สัดส่วน แนวคิดเกี่ยวกับการกระทำทางปกครอง หลักการพื้นฐานทั่วไปในการเพิกถอนคำสั่งทางปกครอง เป็นต้น อันส่งผลกระทบต่อไม่เป็นธรรมต่อข้าราชการพลเรือนที่ถูกสั่งพักราชการเป็นอย่างยิ่งและเป็นการยากต่อการเยียวยาข้าราชการผู้นั้นในภายหลังหากผลการสอบสวนปรากฏว่าผู้นั้นไม่ได้กระทำความผิดตามที่กล่าวหา เพื่อให้การดำเนินการทางวินัยมีความเป็นธรรม กับผู้ที่ถูกดำเนินการทางวินัย รวมถึงเพื่อให้เป็นมาตรฐานให้ข้าราชการตระหนักถึงการรักษาวินัยทั้งต่อหน้าที่ราชการและต่อตนเองด้วย รวมทั้งเพื่อให้สอดคล้องกับหลักการต่าง ๆ ที่เกี่ยวข้องและกฎหมายพระราชบัญญัติวิธีปฏิบัติราชการทางปกครองด้วย เนื่องจากคำสั่งพักราชการถือได้ว่าเป็นคำสั่งทางปกครองเช่นเดียวกันแต่ขั้นตอนกระบวนการในการขอให้ทบทวนคำสั่งทางปกครองนั้นมีความแตกต่างกัน ดังนั้น ผู้วิจัยจึงจำเป็นต้องทำการศึกษาปัญหาดังกล่าว เพื่อแสวงหาแนวทางแก้ไขปัญหาคือ

¹ บทความนี้เรียบเรียงจากการศึกษาอิสระ เรื่องปัญหาทางกฎหมายตามพระราชบัญญัติระเบียบข้าราชการพลเรือน พ.ศ. 2551 ศึกษาเฉพาะกรณี การสั่งพักราชการ โดยมีอาจารย์ที่ปรึกษา คือ รองศาสตราจารย์ ดร. ณฐ สันตาสว่าง และคณะกรรมการสอบ คือ รองศาสตราจารย์จุฑามาศ นิสารัตน์ และรองศาสตราจารย์พิมพ์ใจ รื่นเรือง

² นักศึกษาปริญญาโท หลักสูตรนิเทศศาสตรมหาบัณฑิต วิทยาเขตบางนา คณะนิเทศศาสตร์ มหาวิทยาลัยรามคำแหง

จากการศึกษาทำให้ทราบว่าปัญหาทางกฎหมายการสั่งพักราชการตามพระราชบัญญัติระเบียบข้าราชการพลเรือน พ.ศ. 2551 ยังไม่สอดคล้องกับหลักการทฤษฎีต่างๆและยังมีความไม่เป็นธรรมหลายประการ สรุปได้ดังต่อไปนี้

1. ปัญหาเกี่ยวกับดุลยพินิจของผู้บังคับบัญชาตามมาตรา 57 ในการสั่งพักราชการ ตามมาตรา 101 แห่งพระราชบัญญัติระเบียบข้าราชการพลเรือน พ.ศ. 2551 ประกอบกับกฎ ก.พ. ว่าด้วยการดำเนินการทางวินัย พ.ศ. 2556 ได้กำหนดหลักเกณฑ์ ที่จะสั่งพักราชการไว้ ดังนี้

1) กรณีที่จะสั่งพักราชการ

(1) มีกรณีถูกกล่าวหาว่ากระทำความผิดวินัยอย่างร้ายแรงจนถูกตั้งคณะกรรมการสอบสวนวินัยอย่างร้ายแรง เท่านั้น ไม่รวมถึงกรณีการถูกสั่งแต่งตั้งคณะกรรมการสอบสวนวินัยอย่างไม่ร้ายแรง ซึ่งหากเป็นกรณีหลังยังไม่อาจที่จะสั่งพักราชการได้ หรือ

(2) มีกรณีถูกฟ้องคดีอาญาหรือต้องหาว่ากระทำความผิดอาญา เว้นแต่ เป็นความผิดที่ได้กระทำโดยประมาทหรือความผิดลหุโทษ

(2.1) กรณีถูกฟ้องคดีอาญามีด้วยกัน 2 กรณี คือ กรณีที่พนักงานอัยการเป็นโจทก์ฟ้องคดีอาญาต่อศาลซึ่งจะส่งผลให้ข้าราชการผู้ที่ถูกฟ้องคดีตกเป็นจำเลยนับแต่เวลาที่พนักงานอัยการได้ฟ้อง แต่หากเป็นกรณีที่ราษฎรเป็น โจทก์ฟ้องคดีอาญาเอง ข้าราชการผู้ถูกฟ้องจะตกอยู่ในฐานะจำเลยก็ต่อเมื่อศาลได้ประทับรับฟ้องไว้แล้ว

(2.2) ต้องหาว่ากระทำความผิดอาญา คือ กรณีที่ข้าราชการผู้นั้นถูกพนักงานสอบสวนกล่าวหาว่าได้กระทำความผิดอาญา โดยตกเป็นผู้ต้องหาแล้ว แม้ยังไม่ได้ถูกฟ้องคดีต่อศาล

2) เหตุที่จะสั่งพักราชการ

แม้ว่าข้าราชการพลเรือนจะมีกรณีที่ถูกกล่าวหาว่ากระทำความผิดวินัยอย่างร้ายแรงจนถูกตั้งคณะกรรมการสอบสวนวินัยอย่างร้ายแรง หรือมีกรณีถูกฟ้องคดีอาญาหรือต้องหาว่ากระทำความผิดอาญาที่มีโทษความผิดที่ได้กระทำโดยประมาทหรือความผิดลหุโทษ ก็ตามก็ยังไม่อาจจะสั่งพักราชการได้ทันที แต่ต้องมีเหตุอย่างใดอย่างหนึ่ง ดังต่อไปนี้ด้วย

(1) ผู้นั้นถูกตั้งคณะกรรมการสอบสวนวินัยอย่างร้ายแรง และผู้บังคับบัญชาซึ่งมีอำนาจสั่งบรรจุตามมาตรา 57 พิจารณาแล้วเห็นว่า ถ้าผู้นั้นอยู่ในหน้าที่ราชการต่อไปอาจเกิดการเสียหายแก่ราชการ

(2) ผู้นั้นถูกฟ้องคดีอาญา หรือต้องหาว่ากระทำความผิดอาญาในเรื่องเกี่ยวกับการปฏิบัติหรือละเว้นการปฏิบัติหน้าที่ราชการโดยทุจริต หรือเกี่ยวกับความประพฤติหรือพฤติกรรมอันไม่น่าไว้วางใจ โดยพนักงานอัยการมิได้รับเป็นทนายแก้ต่างให้ และผู้บังคับบัญชาซึ่งมีอำนาจสั่งบรรจุตามมาตรา 57 พิจารณาเห็นว่าถ้าผู้นั้นคงอยู่ในหน้าที่ราชการอาจเกิดการเสียหายแก่ราชการ

(3) ผู้นั้นมีพฤติการณ์ที่แสดงว่าถ้าคงอยู่ในหน้าที่ราชการจะเป็นอุปสรรคต่อการสอบสวนพิจารณาหรือจะก่อให้เกิดความไม่สงบเรียบร้อยขึ้น

(4) ผู้นั้นอยู่ในระหว่างถูกควบคุมหรือขัง โดยเป็นผู้ถูกจับในคดีอาญาหรือต้องจำคุกโดยคำพิพากษาและได้ถูกควบคุม ขัง หรือต้องจำคุก เป็นเวลาติดต่อกันเกินกว่าสิบห้าวันแล้ว

(5) ผู้นั้นถูกตั้งกรรมการสอบสวนและต่อมามีคำพิพากษาถึงที่สุดว่าเป็นผู้กระทำความผิดอาญาในเรื่องที่สอบสวนนั้น หรือผู้นั้นถูกตั้งกรรมการสอบสวนภายหลังที่มีคำพิพากษาถึงที่สุดว่าเป็นผู้กระทำความผิดอาญาในเรื่องที่สอบสวนนั้น และผู้บังคับบัญชาซึ่งมีอำนาจสั่งบรรจุตามมาตรา 57 พิจารณาเห็นว่าข้อเท็จจริงที่ปรากฏตามคำพิพากษาถึงที่สุดนั้น ได้ความประจักษ์ชัดอยู่แล้วว่าการกระทำความผิดอาญาของผู้นั้น เป็นความผิดวินัยอย่างร้ายแรง

กรณีและเหตุที่จะสั่งพักราชการตามกฎหมายที่บังคับใช้อยู่ในปัจจุบันยังไม่ครอบคลุมเพียงพอ และส่งผลกระทบต่อข้าราชการผู้ที่อาจถูกสั่งพักราชการ เช่น กรณีที่กระทำความผิดวินัย ที่เป็นวินัยต่อตนเอง เช่น การไม่รักษาชื่อเสียงของตนเองและรักษาเกียรติศักดิ์ของตำแหน่งหน้าที่ราชการของตนไม่ให้เสื่อมเสีย (มาตรา 82(10)) , ข้าราชการกระทำการอันได้ชื่อว่าเป็นผู้ประพฤติชั่วอย่างร้ายแรง (มาตรา 85(4)) กรณีฐานความผิดทั้งสองฐานความผิดนี้ ยกตัวอย่างกรณีผู้สาวทั้งที่แต่ละฝ่ายมีคู่สมรสอยู่แล้ว ซึ่งถือได้ว่าเป็นความผิดวินัยอย่างร้ายแรง กรณีเช่นนี้ไม่ได้กระทบต่อหน้าที่ราชการโดยตรง และโดยเฉพาะอย่างยิ่งหากข้าราชการผู้นั้นเป็นผู้ที่มีความสามารถสูง อยู่ในตำแหน่งหน้าที่ ที่มีความขาดแคลนของหน่วยงาน การใช้ดุลยพินิจสั่งพักราชการก็อาจเป็นช่องทางการกลั่นแกล้งกันได้ อีกทั้งยังอาจทำให้ราชการขาดบุคลากรที่มีความรู้ความสามารถไป การที่กำหนดกรณีที่ถูกสั่งพักราชการอย่างกว้างอาจยังเป็นช่องทางให้มีการใช้ดุลยพินิจต่อผู้ได้บังคับบัญชาอย่างไม่เป็นธรรม ซึ่งเมื่อเปรียบเทียบกับคำสั่งพักราชการในประเทศฝรั่งเศสกรณีที่ข้าราชการผู้นั้นถูกกล่าวหาว่ากระทำความผิดวินัยอย่างร้ายแรงผู้บังคับบัญชา ก็อาจจะสั่งพักราชการข้าราชการผู้นั้นได้เป็นเวลาไม่เกินกว่า 4 เดือน โดยข้าราชการผู้นั้นยังมีสิทธิรับเงินเดือนต่อไป สำหรับการสั่งพักราชการในประเทศอังกฤษข้าราชการผู้ที่อยู่ระหว่างการสอบสวนคดีอาญาหรือระหว่างการดำเนินการทางวินัยอาจต้องถูกพักราชการหากจำเป็นเพื่อป้องกันประโยชน์สาธารณะ

2. ปัญหาเกี่ยวกับผู้มีอำนาจในการสั่งให้ข้าราชการที่ถูกสั่งพักราชการกลับเข้าปฏิบัติหน้าที่ราชการ

ในมาตรา 101 ได้กำหนดให้ผู้ที่มิอำนาจในการสั่งพักราชการคือผู้บังคับบัญชาซึ่งมีอำนาจสั่งบรรจุตามมาตรา 57 แต่ในทางกลับกันกรณีที่สั่งให้ผู้นั้นกลับเข้าปฏิบัติหน้าที่ราชการก่อนการสอบสวนหรือพิจารณาเสร็จสิ้น จะต้องเป็นกรณีที่ผู้นั้นถูกสั่งพักราชการได้ร้องทุกข์ตามมาตรา 122 และผู้มีอำนาจพิจารณาคำร้องทุกข์ (ผู้บังคับบัญชาเหนือขึ้นไปของผู้ออกคำสั่ง) เห็นว่าสมควรสั่งให้ผู้นั้นกลับเข้าปฏิบัติหน้าที่ราชการก่อนการสอบสวนหรือพิจารณาเสร็จสิ้น หรือเนื่องจากการดำเนินการทางวินัยได้ล่วงพ้นหนึ่งปีนับแต่วันพักราชการแล้วยังไม่แล้วเสร็จและผู้นั้นถูกสั่งพักราชการไม่มีพฤติกรรมดังกล่าว

ให้ผู้มีอำนาจพิจารณาคำร้องทุกข์ (ผู้บังคับบัญชา เหนือขึ้นไปของผู้ออกคำสั่ง) สั่งให้ผู้นั้นกลับเข้าปฏิบัติหน้าที่ราชการก่อนการสอบสวนหรือพิจารณาเสร็จสิ้น ซึ่งบทบัญญัติดังกล่าวไม่เปิดช่องให้เจ้าหน้าที่ผู้ออกคำสั่งพักราชการได้พิจารณาทบทวนคำสั่งของตนเองจึงเป็นการไม่สอดคล้องกับมาตรา 53 แห่งพระราชบัญญัติวิธีปฏิบัติราชการทางปกครอง พ.ศ. 2539 กล่าวคือ คำสั่งพักราชการซึ่งเป็นคำสั่งทางปกครองที่ชอบกฎหมายซึ่งคำสั่งทางปกครองที่ชอบด้วยกฎหมายซึ่งไม่เป็นการให้ประโยชน์แก่ผู้รับคำสั่งทางปกครอง อาจถูกเพิกถอนทั้งหมดหรือบางส่วนโดยให้มีผลตั้งแต่ขณะที่เพิกถอนหรือมีผลในอนาคตไปถึงขณะใดขณะหนึ่งตามที่กำหนดได้ ดังนั้น การไม่เปิดช่องให้อำนาจผู้บังคับบัญชาที่มีอำนาจสั่งพักราชการไม่อาจใช้ดุลยพินิจทบทวนคำสั่งของตนได้หากเหตุแห่งการสั่งพักราชการได้หมดสิ้นไปแล้ว ซึ่งขัดกับหลักการพื้นฐานทั่วไปของคำสั่งทางปกครองที่เจ้าหน้าที่ผู้ออกคำสั่งสามารถเริ่มการเพิกถอนคำสั่งทางปกครองได้โดยไม่ต้องมีผู้ร้องขอหรือโต้แย้ง

3. ปัญหาเกี่ยวกับระยะเวลาในการสั่งพักราชการของข้าราชการที่ถูกสั่งพักราชการของข้าราชการที่ถูกสั่งพักราชการ โดยการสั่งพักราชการส่งกระทบกระเทือนต่อข้าราชการพลเรือนผู้ถูกสั่งพักราชการเป็นอย่างมาก โดยเฉพาะอย่างยิ่งการที่หน่วยงานต้นสังกัดงดเบิกจ่ายเงินเดือนและเงินอื่นๆ ที่จ่ายเป็นรายเดือน ตลอดจนเงินช่วยเหลือต่างๆ ไว้ก่อน อันส่งผลกระทบต่อชีวิตความเป็นอยู่ของข้าราชการผู้ถูกสั่งพักราชการเป็นอย่างมาก ซึ่งกฎหมายที่เกี่ยวกับเรื่องดังกล่าวไม่ได้มีการกำหนดระยะเวลาของการสั่งพักราชการไว้ เพียงแต่กำหนดว่า หากเป็นกรณีการดำเนินการทางวินัยได้ล่วงพ้นหนึ่งปีนับแต่วันพักราชการแล้วยังไม่แล้วเสร็จและ ผู้ถูกสั่งพักราชการไม่มีพฤติกรรม ดังกล่าว ให้ผู้มีอำนาจสั่งพักราชการสั่งให้ผู้นั้นกลับเข้าปฏิบัติหน้าที่ราชการก่อนการสอบสวนหรือพิจารณาเสร็จสิ้น เท่านั้น เมื่อเป็นกรณีที่ข้าราชการผู้ถูกสั่งพักราชการได้รับผลกระทบมาก จึงจำเป็นที่จะต้องชั่งประโยชน์ระหว่างประโยชน์ของทางราชการที่ได้รับกับประโยชน์ที่ข้าราชการผู้ถูกสั่งพักราชการจะสูญเสียไป รวมทั้งความได้สัดส่วนของข้าราชการผู้ได้รับผลกระทบด้วย ทั้งที่ระยะเวลาในการสอบสวนวินัยอย่างร้ายแรง ใน กฎ ก.พ. ว่าด้วยการดำเนินการทางวินัย พ.ศ. 2556 ได้กำหนดกรอบระยะเวลาการดำเนินการทางวินัยโดยหลักแล้วคือ 120 วัน แต่หากมีเหตุผลและความจำเป็น ไม่อาจดำเนินการให้แล้วเสร็จได้ภายในกำหนด แต่รวมแล้วต้องไม่เกิน 180 วัน หากเกิน 180 วันจะต้องรายงานไปยัง อ.ก.พ. กระทรวง ซึ่งไม่ว่าจะเป็นการที่ไม่กำหนดระยะเวลาของการพักราชการไว้ หรือกรณีกำหนดไว้ว่าหากพ้นระยะเวลา 1 ปี การสอบสวนยังไม่แล้วเสร็จจึงจะพิจารณาให้ข้าราชการผู้ถูกสั่งพักราชการกลับเข้าปฏิบัติหน้าที่ราชการได้ ซึ่งเป็นระยะเวลาที่ไม่สอดคล้องกับกรอบระยะเวลาของการดำเนินการทางวินัย และการที่ไม่กำหนดระยะเวลาเช่นนี้อาจส่งผลกระทบต่อผู้ถูกสั่งพักราชการเกินสมควร

4. ปัญหาเกี่ยวกับการเยียวยาความเสียหายของข้าราชการที่ถูกสั่งพักราชการ ซึ่งปรากฏต่อมาว่า ไม่ได้กระทำความผิด ซึ่งพระราชบัญญัติระเบียบข้าราชการพลเรือน พ.ศ. 2551 มิได้กำหนดการเยียวยาผู้ที่ถูกสั่งพักราชการไว้แต่อย่างใด แต่มีพระราชบัญญัติเงินเดือนของข้าราชการ ผู้ถูกสั่งพักราชการ พ.ศ. 2502

ที่บัญญัติเกี่ยวกับการงดและจ่ายเงินเดือนของผู้ถูกสั่งพักราชการเท่านั้น แต่ไม่ได้กำหนดการเยียวยาอื่นๆ ซึ่งหากภายหลังปรากฏว่าผู้ถูกสั่งพักราชการมิได้กระทำความผิดวินัยตามที่ถูกกล่าวหา ย่อมเป็นการเสียชื่อเสียง เสียขวัญกำลังใจ ผลกระทบอื่นๆ ที่ได้รับระหว่างถูกสั่งพักราชการ เนื่องจากการรับราชการอัตราเงินเดือน ก่อนขังน้อยอยู่แล้วหากผู้ถูกสั่งพักราชการเป็นระยะเวลานานๆ ก็อาจจำเป็นที่จะต้องมีการกู้ยืมเงิน สูญเสียโอกาสในการก้าวหน้าที่ราชการ เป็นต้น ดังนั้น จึงเห็นว่าควรมีการกำหนดให้มีการเยียวยาผู้ถูกสั่งพักราชการ หากภายหลังผลการสอบสวนปรากฏว่าผู้นั้นมิได้กระทำความผิดวินัยตามที่ถูกกล่าวหา

จากการศึกษาค้นคว้าเกี่ยวกับปัญหาทางกฎหมายการสั่งพักราชการตามพระราชบัญญัติระเบียบข้าราชการพลเรือน พ.ศ. 2551 ผู้ศึกษาพบว่ามีข้อเสนอแนะ ดังนี้

1. ควรแก้ไขกำหนดกรณีที่จะสั่งพักราชการกรณีที่ข้าราชการพลเรือนสามัญผู้ใดถูกกล่าวหาว่ากระทำความผิดวินัยจนถูกตั้งกรรมการสอบสวนวินัยอย่างร้ายแรง โดยเพิ่มเติมว่ายกเว้นกรณีความผิดวินัยในเรื่องส่วนตัวโดยแท้

2. ควรมีการปรับปรุงแก้ไขกฎหมายโดยควรเปิดช่องให้ผู้บังคับบัญชาซึ่งมีอำนาจสั่งบรรจุตามมาตรา 57 นอกจากจะมีอำนาจในการพิจารณาสั่งพักราชการแล้วควรกำหนดให้มีอำนาจในการริเริ่มกระบวนการที่จะทบทวนดุลพินิจ และความเหมาะสมของการมีอยู่ของคำสั่งนั้นได้ด้วยตนเอง โดยไม่จำเป็นต้องให้มีการร้องทุกข์จากผู้ถูกสั่งพักราชการก่อน โดยอาจเป็นกรณีที่ผู้ทำคำสั่งเห็นเองว่าเหตุแห่งการออกคำสั่งนั้นได้หมดไปแล้ว หรือไม่มีกรณีจำเป็นที่จะต้องให้ข้าราชการผู้นั้นพักราชการต่อไป หรือจะเป็นประโยชน์แก่ทางราชการมากกว่าหากข้าราชการผู้นั้นกลับเข้าปฏิบัติหน้าที่ราชการการ อีกทั้งยังเป็นไปเพื่อให้มีการตรวจสอบ ถ่วงดุลการใช้อำนาจและสอดคล้องกับมาตรฐานความเป็นธรรมตามพระราชบัญญัติวิธีปฏิบัติราชการทางปกครอง พ.ศ. 2539 และไม่เป็นการสร้างภาระเกินสมควรแก่ผู้ที่ถูกพักราชการ

3. ควรกำหนดระยะเวลาที่มากที่สุดที่จะสั่งพักราชการได้ สำหรับกรณีที่ผู้ถูกสั่งพักราชการเนื่องจากมีกรณีถูกกล่าวหาว่ากระทำความผิดวินัยอย่างร้ายแรงจนถูกตั้งคณะกรรมการสอบสวน เป็นระยะเวลา 8 เดือน น่าจะเป็นระยะเวลาที่เหมาะสมเนื่องจากกรอบระยะเวลาของการสอบสวนโดยปกติ

4. ควรมีการเยียวยาผู้ที่ถูกสั่งพักราชการซึ่งปรากฏต่อมาว่าไม่ได้กระทำความผิด ดังนี้

- 1) เงินเดือนย้อนหลัง พร้อมดอกเบี้ย
- 2) เงินประจำตำแหน่ง โดยไม่ต้องมีการร้องขอ
- 3) เลื่อนเงินเดือน ให้ในอัตราร้อยละ 2 ต่อรอบการประเมิน โดยไม่ต้องให้ผู้ถูกสั่งพักราชการ

ร้องขอ

เอกสารอ้างอิง

- กมลชัย รัตนสกาวงศ์. กฎหมายปกครอง. พิมพ์ครั้งที่ 7. กรุงเทพฯ : สำนักพิมพ์วิญญูชน, 2551.
- ชัยวัฒน์ วงศ์วัฒนสานต์. กฎหมายวิธีปฏิบัติราชการทางปกครอง .กรุงเทพฯ : จีรรัชการพิมพ์, 2540.
- นันทวัฒน์ บรรมานันท์. หลักพื้นฐานกฎหมายปกครองฝรั่งเศส. พิมพ์ครั้งที่ 2 .กรุงเทพฯ : วิญญูชน, 2551.
- อมร จันทรสมบุรณ์. กฎหมายปกครอง. กรุงเทพฯ : โรงพิมพ์มหาวิทยาลัยรามคำแหง, 2513.